

Arrest

nr. 231 757 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 227 357 van 10 oktober 2019 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 15 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar schoonzus mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 15 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 juni 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar schoonzus mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 01.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te hetend);
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Het gegeven de broer en schoonzus van betrokkene zich in hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en schoonzus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaart betrokkene dat haar ouders en zussen ook nog in Marokko wonen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat zij er 30 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van slechts anderhalf jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 24.05.2019 het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar schoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 18.09.2018 werd op 15.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.04.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 26.06.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.10.2019, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op dezelfde dag.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 24.05.2019 het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar schoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 18.09.2018 werd op 15.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.04.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 26.06.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.10.2019, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op dezelfde dag.

Betrokkene verklaart in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar broer en schoonzus blijven en omdat er in Marokko geen werk is. Het gegeven de broer en schoonzus van betrokkene zich in hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en schoonzus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaart betrokkene dat haar ouders en zussen ook nog in Marokko wonen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat zij er 30 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van slechts anderhalf jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
(...).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voor genoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de

Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginsel, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“In het geval van verzoekster moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat deze bestreden beslissing, rekening houdend met het moment waarop het werd genomen, eigenlijk zelfs kennelijk onredelijk te noemen is.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing niet alleen te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM en het hoorrecht zoals in tweede middel zal blijken.

In casu werd verzoekster een bijlage 13septies betekend en tegelijk een inreisverbod van 3 jaren (wat de maximumtermijn betreft!!) en een bijlage 20.

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

- *Dat verzoekster niet de in artikel 2 vereiste documenten in haar bezit heeft;*
- *Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten;*
- *Dat verzoekster haar duurzame familierelatie met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus (en verblijfsgerechtigde Marokkaanse broer) niet afdoende heeft aangetoond;*
- *Dat verzoekster tracht te onderduiken door een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen;*
- *Dat er geen schending voorhanden is van artikel 8 EVRM;*

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om niet afdoende gemotiveerd en zelfs een deel van de motivering zelfs niet over haar situatie gaat wanneer gemotiveerd wordt als volgt:

“ ... ”

In deze passage geeft verwerende partij duidelijk weet dat hij niet spreekt over verzoekster, daar er sprake is van de Pakistaanse nationaliteit, men over broer en zus spreekt en men het over een hij (lees: een man) heeft. Verwerende partij dient in zijn beslissingen een in concreto-beoordeling te maken en niet uit andere dossiers knippen en plakken in het administratief dossier van verzoekster om tot de bestreden beslissing te komen.

Verder blijkt weer hetzelfde onder de titel (reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens):

“ ... ”

Minstens komt de motivering in feite niet overeen met de feitelijke realiteit, zodat bij verzoekster de (terechte) indruk wordt gewekt dat verwerende partij haar dossier niet ten volledig in concreto heeft bestudeert en een in concreto-beoordeling heeft gemaakt. Hier wordt niet alleen het redelijkheidbeginsel, maar ook het zorgvuldigheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto er een afwezigheid is om een termijn om het grondgebied te verlaten;

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoekster een de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet respecteert.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde bevel in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en broer heeft; Verzoekster toont minstens aan dat zij deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger en haar broer en van hen totaal financieel afhankelijk is.

Immers, verzoekster is de Marokkaanse schoonzus van een EU burger (lees: Nederlandse schoonzus). Immers, verzoekster was in Marokko financieel ten laste van de EU en heeft daartoe alle bewijsstukken bijgebracht. Verzoekster heeft een eerste aanvraag ingediend en heeft in de eerste weigeringsbeslissing gelezen dat zij een aantal documenten ontbreekt. Zij heeft niet onmiddellijk een nieuwe aanvraag ingediend, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt. Het is pas 2 maanden later dat verzoekster een nieuwe aanvraag heeft ingediend om haar ontbrekende stukken toe te voegen zijnde; geen roerende en onroerende inkomsten/goederen in het land van herkomst). In essentie maakt verzoekster dus deel uit van het gezin van de EU burger en valt volledig ten hunnen laste (zowel in het land van herkomst als in België).

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was en steeds is van gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Er is geenszins sprake van onderduiken. De bestreden beslissing bevat niet de volledige waarheid, terwijl verwerende partij daarvan op de hoogte is, om minstens behoorde te zijn. Verzoekster heeft steeds de instructies opgevolgd en was steeds thuis aan te treffen. Men is haar letterlijk thuis gaan ophalen, zodat stellen dat zij zou onderduiken, totaal niet overeenstemt met de feitelijke realiteit. Verzoekster heeft afdoende aangetoond een duurzame familierelatie met haar Nederlandse schoonzus en haar Marokkaanse broer te hebben en van wie zij financieel volledig afhankelijk is. Het is niet omdat men het recht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen dat met zich tracht te onttrekken of tracht onder te duiken. Na lezing van huidig dossier blijkt de motivering van verwerende partij te falen in rechte en in feite. Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een bevel oplegt zonder enig afdoende en ernstige in concreto-onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster;

Gezien de verstrekende gevolgen van een bevel, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en

redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus en haar Marokkaanse broer heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk van is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen. Bovendien stelt verzoekster vast dat er het onderzoek naar de al dan niet schending van artikel 8 EVRM te summier is om als een echt in concreto-beoordeling te worden beschouwd. Verwerende partij toonde al aan dat zij geen ernstige in concreto-beoordeling hebben gedaan van het dossier van verzoekster en dit blijkt nogmaals in de toetsing aan de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus (en Marokkaanse verblijfsgerechtigde broer). Dat van al deze elementen in het kader van de administratieve aanhouding niet afdoende rekening werd gehouden, zeker gelet op de vele stukken van financiële afhankelijkheid (geen eigendommen, geen roerende goederen, geen financiële steun etc.).

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel ten laste het gezin van de EU burger en haar Marokkaanse broer. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse zus en Surinaamse moeder.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus (en Marokkaanse broer) en van hen financieel afhankelijk is.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster haar Nederlandse schoonzus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

“ ... ”

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bevel met vasthouding (bijlage 13septies)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet eerstig gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijk en familiale situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke niet in overweging heeft kunnen nemen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

4.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

4.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing één keer gewag wordt gemaakt van een Pakistaanse nationaliteit en dat de verzoekende partij wordt aangemerkt als “hij”, betreft niets meer dan een materiële vergissing die op zich niet kan leiden tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd. Deze materiële vergissing kan verder geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien ze de kern ervan niet raakt, zoals hieronder zal blijken.

4.5. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel nemen.

4.6. Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* haar vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer en schoonzus te worden aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, hetgeen niet wordt betwist. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de broer en schoonzus van de verzoekende partij in België en wordt nagegaan of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*. Hierbij wordt erop gewezen dat haar broer en schoonzus niet behoren tot het originele kerngezin van de verzoekende partij en dat zij niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus. Tevens wordt aangestipt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar broer en schoonzus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in

staat zou zijn. Tenslotte wordt benadrukt dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar ouders en zussen nog in Marokko wonen.

Wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 15 maart 2019 en 1 oktober 2019.

In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar broer en schoonzus in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Nederlandse schoonzus van de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar schoonzus. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van haar schoonzus, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

De verzoekende partij volhardt in het betoog dat zij in essentie deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger en volledig ten hunnen laste valt, zowel in het land van herkomst als in België. Zij voert aan dat zij een duurzame familierelatie heeft met haar broer en schoonzus, dat zij financieel afhankelijk is van hen, dat zij reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van het gezin van haar broer, dat zij in België op hetzelfde adres woonachtig is als haar broer en schoonzus en dus een gezinscel (huishouden) vormt.

Waar dit betoog in wezen gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 maart 2019 en 1 oktober 2019, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. Bovendien wordt het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 1 oktober 2019 door de Raad verworpen bij arrest nr. 231 756 van 23 januari 2020.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat haar verblijfstoestand nog kan regulariseren op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, volstaat het aan te stippen dat de verzoekende partij reeds twee verblijfsaanvragen indiende op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat deze werden geweigerd waarbij de Raad verder verwijst naar wat reeds werd besproken.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar broer en schoonzus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar broer en schoonzus in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, *Senchishak v. Finland*, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie wordt niet aangetoond.

Het betoog dat het “*nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk*” is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze haar familiebanden met haar broer en schoonzus niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (*cfr.* EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, stipt de Raad aan dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar

ouders en zussen nog in Marokko wonen, zoals uit de bestreden beslissing blijkt. Het merendeel van haar familie woont dus nog in haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze met haar ouders en zussen geen familieleven kan voortzetten. Tenslotte blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij. Hierbij wordt overwogen dat de verzoekende partij geboren en getogen is in Marokko en dat zij er dertig jaar verbleef. De verwerende partij oordeelt terecht dat het verblijf van de verzoekende partij in Nederland en België van slechts anderhalf jaar bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens oordeelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekende partij kan zich bij gebrek aan een beschermingswaardig privé- of gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat *in casu* een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en
- 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Wat betreft artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 24.05.2019 het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Wat betreft artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt: *“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar schoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 18.09.2018 werd op 15.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.04.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 26.06.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.10.2019, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op dezelfde dag.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de verzoekende partij *in casu* geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op objectieve componenten, met name twee objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met de concrete omstandigheden van de verzoekende

partij. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat de verzoekende partij door haar gedrag een risico op onderduiken vertoont.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 24 april 2019. Zij diende uiterlijk op 24 mei 2019 hieraan gevolg te geven en werd duidelijk geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat ze “*steeds de instructies [heeft] opgevolgd*”. Het gegeven dat ze thuis werd aangetroffen doet geen afbreuk aan het feit dat ze het eerdere bevel niet heeft opgevolgd binnen de verleende vrijwillige vertrektermijn. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van dit gedrag van de verzoekende partij te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat zij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

De verzoekende partij ontkent evenmin dat ze een eerste verblijfsaanvraag indiende die werd geweigerd en waartegen ze geen beroep indiende, noch dat ze een tweede verblijfsaanvraag indiende op dezelfde gronden die eveneens werd geweigerd. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat ze het “*recht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen*”, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij twee maanden na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verblijfsweigering en verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de zeer korte tijdsspanne van twee maanden tussen de twee door haar ingediende verblijfsaanvragen *in casu* niet voldoet aan het objectief criterium gesteld in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij, zoals hierboven uitgebreid besproken.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.8. In de bestreden beslissing staat vermeld dat de verzoekende partij werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd betreffende haar persoonlijke en familiale situatie, minstens toont de verzoekende partij niet aan omtrent welke voor het nemen van de bestreden beslissing relevante aspecten hiervan zij niet gehoord werd. Uit de bestreden beslissing volgt verder dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen enkel concreet element aan uit haar verklaringen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Daarnaast diende de verzoekende partij twee verblijfsaanvragen in waar ze ruim de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht in het licht van een voorgehouden gezinsleven met haar broer en schoonzus op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

De Raad merkt voorts op dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september

2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40)

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen enkel concreet element aan uit haar verklaringen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de werkwijze van de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht niet aannemelijk.

4.9. In zoverre de verzoekende partij nog kritiek uit op het inreisverbod van drie jaar dat haar werd opgelegd en verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

4.10. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting van deze beginselen van behoorlijk bestuur maar niet *in concreto* uiteenzet hoe deze beginselen door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate onontvankelijk.

4.11. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER